



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **SIMPLY ENERGY Partner v energetice s. r. o.**, sídlem Závodu míru 584/7, Karlovy Vary – Stará Role
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, sídlem Opletalova 55, Praha 1

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**, sídlem Štěpánská 567/15, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2020, č. j. ČOI 95960/20/O100/2200/
Ber/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

- 1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2020, č. j. ČOI 95960/20/O100/2200/ Ber/Št (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Plzeňského a Karlovarského kraje (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 10. 2. 2020, č. j. ČOI 20753/20/2200 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byla žalobkyni uložena úhrnná pokuta ve výši 200.000 Kč za jednání žalobkyně spočívající v tom, že žalobkyně:

1) porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik ve smyslu § 4 odst. 4 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, které byly v rozporu s požadavky odborné péče a byly způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, neboť použila klamavou obchodní praktiku ve smyslu § 5 odst. 1 zákona, když:

a) v Přihlášce k energetické soutěži, Rámcová smlouva o poskytování služeb v oblasti energetiky ze dne 29. 06. 2017, kterou uzavřela se spotřebitelem panem F. F. a dále v dopise ze dne 03. 07. 2017 obsahujícím informace o výsledcích ukončeného výběrového řízení uvedla nepravdivé informace o podmínkách uzavření smlouvy o sdružených dodávkách plynu, která podle těchto dokumentů měla být uzavřena až po konání výběrového řízení, resp. po oznámení výsledků výběrového řízení konaného na základě přihlášky k energetické soutěži, tj. nejdříve dne 13. 07. 2017, ačkoli Smlouva o sdružených dodávkách plynu byla uzavřena již dne 29. 06. 2017, tedy ve stejný den, kdy spotřebitel uzavřel přihlášku do výběrového řízení, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona, ve znění pozdějších právních předpisů,

b) v příloze dopisu ze dne 03. 07. 2017 adresovanému spotřebiteli panu F. F., který obsahoval reference ve výběrovém řízení vítězné společnosti EP ENERGY TRADING, a.s. uvedla nesprávnou adresu jejího sídla, a to Washingtonova 17, 110 00, Praha 1 namísto správně Klimentská 1216/4, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona,

2) porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik ve smyslu § 4 odst. 4 zákona, které byly v rozporu s požadavky odborné péče a byly způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, neboť použila klamavou obchodní praktiku ve smyslu § 5 odst. 1 zákona, když v Přihlášce k výběrovému řízení/aukci, Rámcová smlouva o poskytování služeb ze dne 27. 07. 2016, kterou uzavřela se spotřebitelem panem V. V. uvedla nepravdivé informace o podmínkách uzavření smlouvy o sdružených dodávkách elektrické energie a plynu, které podle přihlášky měly být uzavřeny až po konání výběrového řízení, tak aby spotřebiteli byla poskytnuta příležitost získat ekonomicky nejvýhodnější nabídku na dodávku energií a příležitost uzavřít s vítězným dodavatelem smlouvu, ačkoli Smlouva o sdružených dodávkách plynu a Smlouva o sdružených dodávkách elektřiny byly uzavřeny již dne 27. 07. 2016, tedy ve stejný den, kdy spotřebitel uzavřel přihlášku k výběrovému řízení, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona, ve znění pozdějších právních předpisů,

3) porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik ve smyslu § 4 odst. 4 zákona, které byly v rozporu s požadavky odborné péče a byly způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, neboť použila klamavou obchodní praktiku ve smyslu § 5a odst. 1 zákona, když v Přihlášce k výběrovému řízení/aukci, Rámcová smlouva o poskytování služeb ze dne 27. 07. 2016, kterou uzavřela se spotřebitelem panem V. V. neuvedla informace o podmínkách

ukončení této smlouvy, která byla uzavřena na dobu neurčitou, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona, ve znění pozdějších právních předpisů.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně úvodem žaloby shrnula průběh správního řízení a obsah svých odvolacích námitek.
3. Poté uvedla, že žalobou napadá žalobkyně rozhodnutí žalované v plném rozsahu. Namítá, že správní orgány ačkoliv provedly rozsáhlé důkazní řízení, nesprávně zjistily skutkový stav věci, nesprávně ho právně posoudily a dospěly k nesprávným právním závěrům. Žalobkyně setrvává na svých odvolacích námitkách s tím, že žalovaná se s těmito námitkami nevypořádala buď vůbec, nebo pouze jen z části. Názor žalované, že předmětné jednání žalobkyně bylo způsobitelné podstatným způsobem negativně ovlivnit spotřebitelovo rozhodnutí ohledně koupě, není podložen žádným důkazem, jde proto podle žalobkyně o pouhé úvahy žalované, postrádající důkazy odůvodňující takovou úvahu.
4. V projednávaných případech ve skutečnosti žádná nekalá praktika citovaná v napadeném rozhodnutí ze strany žalobkyně naplněna nebyla. Žalobkyně nezpochybnila, že u skutku uvedeného ve výroku 1) skutečně v důsledku nechtěného omylu došlo k tomu, že spotřebiteli F. F. byly předloženy podklady, ze kterých vyplývá, že spotřebiteli nebyla sdělena aktuální adresa sídla společnosti dodavatele. Je dále skuteností, že uvedený spotřebitel zaslal výpověď smluvního vztahu na již neexistující adresu dodavatele energií, a když zareagoval na zjištěnou novou adresu sídla uvedeného dodavatele, byla jím podaná výpověď ze smluvního vztahu doručena po lhůtě. V tomto by zcela teoreticky mohlo být spatřováno poškození spotřebitele. Jak ale žalobkyně doložila, v tomto konkrétním případě po zjištění stavu věci, zajistila u dodavatele energií – EP ENERGY TRADING, a.s., IČ 27386643, že vůči uvedenému spotřebiteli nebude uplatněna žádná sankce. Smluvní vztah spotřebitele tak byl s dodavatelem energie ukončen bez jakýchkoliv sankcí. Výsledkem tedy je, že přičiněním žalobkyně neutrpěl spotřebitel vůbec žádnou újmu a podstatné také je, že sídlo dodavatele energií nesehrálo při rozhodování zákazníka vůbec žádnou roli, alespoň pro to nesvědčí žádný z dosud předložených důkazů a pokud správní orgán zastává opačné stanovisko, jde o ničem nepodložené úvahy.
5. Žalobkyně nadále zastává stanovisko, že je třeba opětovně zmínit, že živnostenský zákon ukládá podnikatelskému subjektu dle § 31 odst. 14, že *„podnikatel je povinen vydat na žádost zákazníka doklady o prodeji zboží a o poskytnutí služby. Na dokladu musí být uvedeno označení podnikatele obchodní firmou, popřípadě názvem nebo jménem a příjmením, a identifikačním číslem osoby, bylo-li přiděleno, datum prodeje zboží nebo poskytnutí služby, druh zboží nebo služby a cena, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak.“* Ze zmíněného zákonného ustanovení vyplývá, že identifikujícím údajem je u podnikatelského subjektu jeho obchodní firma, identifikační číslo. O sídle se ani toto zákonné ustanovení nezmiňuje. Analogicky k tomu je třeba zmínit, že i v ustanovení § 16 zákona na ochranu spotřebitele není žádná zmínka o tom, že by prodávající či dodavatel služby měl být označen i údajem o sídle prodávajícího či dodavatele služby, když mezi základní identifikační údaje prodávajícího uvedené zákonné ustanovení uvádí název nebo obchodní firmu, případně název prodávajícího, jeho identifikační číslo osoby, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Je-li žalobkyni vytýkáno, že se měla dopustit jednání podle § 5 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zákonu o ochraně spotřebitele, pak je třeba důsledně zvážit, zda se toto ustanovení opravdu vztahuje na pro-jednáváný případ. Z uvedeného ustanovení totiž vyplývá, že „*Obchodní praktika se považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.*“ Skutečnost, že k Rámcové smlouvě o poskytování služeb v oblasti energetiky obdržel spotřebitel reklamní listinu označenou jako Reference obsahující veškeré zákonem stanovené identifikující údaje dodavatele plynu – tj. název firmy EP Energy Trading, a.s., IČ: 27386643 a DIČ: CZ27386643 a kromě toho i odkaz na internetové stránky www.epet.cz (na kterých jsou mj. veškeré kontaktní údaje uvedeného dodavatele), a dále údaj o právní formě: akciová společnost, svědčí o tom, že ze strany žalobkyně nedošlo k naplnění zmíněného porušení zákonného ustanovení. Žalobkyně opětovně připouští, že je jejím pochybením, že v tomto konkrétním případě v důsledku přehlédnutí byl přiložen již neaktuální reklamní výtisk Reference s již neaktuálním údajem o sídle společnosti dodavatele plynu Praha 1, Washingtonova 17, PSČ 110 00. Ani tato skutečnost však neznamená, že by mohlo dojít k ovlivnění spotřebitele tak, že by se při správném uvedení aktuálního sídla zmíněného dodavatele rozhodoval při uzavření předmětné smlouvy jinak, než jak se v dané věci rozhodl. Sídlo dodavatele – pouze jiná ulice v téže městské části Prahy – nehrálo totiž při rozhodování spotřebitele při sjednávání dané smlouvy vůbec žádnou roli, když předmět smluvního ujednání, tedy věcná informace – podmínky dodávky plynu – nemá se sídlem dodavatele energie, resp. plynu vůbec žádnou významnou souvislost, která by měla mít vliv na práva či povinnosti spotřebitele. Údaje týkající se žalobkyně byly zcela v pořádku

6. Žalobkyně proto popírá, že by se stíhaných přestupků dopustila, pochybení, jichž se žalobkyně dopustila, nenaplnňují materiální znak přestupku, protože nebyla způsobilá podstatným způsobem negativně ovlivnit jednání spotřebitele, ani mu jeho rozhodování ztížit či znemožnit včasné uplatnění jeho zákonných práv.
7. I pokud by přesto soud dospěl k závěru, že materiální znak přestupku byl naplněn, zastává žalobkyně názor, že po zhodnocení všech okolností případu se uložená pokuta v rozsahu 200.000,-Kč musí jevit jako nepřiměřeně přísná, neodpovídající ani zjištění, že u žalobkyně jde v podstatě o první pochybení tohoto druhu a s ohledem na celkové majetkové poměry žalobkyně jde o pokutu likvidační. Jako neodpovídající se musí k celkovým okolnostem případu jevit závěr žalované zmíněný na str. 8 jejího rozhodnutí, pokud mj. uvádí „*Pokud jde o následky předmětných přestupků, předmětné nepravdivé, respektive v jednom případě neposkytnutá informace byly nepochybně způsobilé fatálně negativně ovlivnit spotřebitelovo obchodní rozhodování, potažmo mu zkomplikovat uplatnění jeho zákonných práv.*“

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a uvedla, že s ohledem na skutečnost, že obsah žaloby se do značné míry kryje s obsahem odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž s odvolacími námitkami se žalovaná vypořádala již v odůvodnění druhostupňového rozhodnutí, dovoluje si žalovaná v podrobnostech na obsah napadeného rozhodnutí odkázat, jakož i na zbylý obsah spisu.
9. Žalovaná k žalobním námitkám uvádí, že již v napadeném rozhodnutí zdůvodnila, proč je namíste považovat údaj o sídle společnosti, s níž žalobkyně za spotřebitele uzavřela smlouvu o dodávkách energií, za významný. Jedná se o údaj důležitý, pokud by se

spotřebitel rozhodl od smlouvy o dodávce energií, kterou za něho žalobkyně uzavřela, např. odstoupit či ji vypovědět, což ostatně v daném případě i spotřebitel chtěl udělat a doručení odstoupení na nesprávnou adresu mu způsobilo komplikace. Skutečnost, že v konkrétním případě nakonec spotřebitel na základě intervence žalobkyně odstoupil od smlouvy bez sankcí, na věci nic nemění, neboť se jedná o následné řešení pro spotřebitele bezpochyby nepříjemné situace, které shodou okolností nakonec dopadlo pro něho dobře, ale stejně tak dobře dopadnout nemuselo (např. když by se intervence žalobkyně nezdařila či by se spotřebitel dále neozval, nebránil se apod.). Pro porušení § 5 odst. 1 ZOS je přitom podstatná již samotná možnost podstatným způsobem negativně ovlivnit spotřebitelovo rozhodování, neboť se jedná o přestupek ohrožovací. Argumentace náležitostmi dokladu o zakoupení podle živnostenského zákona a zákona o ochraně spotřebitele není přílehlavá, neboť zde se nejedná o doklad o zakoupení, který by měla vystavit žalobkyně za své služby, nýbrž o sdělení důležitého, správného údaje o tom, s kým v rámci poskytování své služby jménem spotřebitele uzavřela smlouvu o dodávkách energií, neboť v daný moment je taková informace pro spotřebitele stěžejní při plánování a realizaci dalších kroků.

10. V závěru části IV. pak žalobkyně namítá nepřiměřenost výše pokuty s ohledem na závažnost protiprávního jednání. V této souvislosti je namístě opět upozornit na skutečnost, že žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání celkem čtyř přestupků, byť žalobní námitky směřují pouze vůči jednomu z nich a, lze říci, že vůči jednomu z méně závažných. Uloženou pokutu tedy žalovaná považuje za přiměřenou, přičemž v napadeném rozhodnutí se zabývala i jejími dopady na ekonomickou situaci žalobkyně. Žalovaná má za to, že v posuzovaném případě zjistila všechny rozhodné skutečnosti, shromáždila potřebné důkazy, skutkový stav správně vyhodnotila a přihlédla ke všem relevantním okolnostem, které bylo možno hodnotit jak ve prospěch, tak k tíži žalobkyně.
11. Žalovaná tak navrhuje, aby soud žalobu zamítl

IV.

Replika žalobkyně

12. Žalovaná ve svém vyjádření uvádí, že žalobní námitky jsou koncentrovány pouze do části IV. žaloby a pouze k této části žaloby také předložila své vyjádření. S tímto tvrzením žalobkyně v žádném případě nesouhlasí, kdy v úvodu č. I. IV. žaloby je výslovně uvedeno, že žalobkyně setrvává na svých námitkách uvedených v čl. III. žaloby. To znamená, že žalobní námitky jsou obsaženy jak v čl. III., tak v čl. IV. žaloby.
13. Žalobkyně si pro přehlednost, jakož i s ohledem na změnu právního zástupce žalobkyně, dovoluje současně níže shrnout uplatněné žalobní námitky a tyto případně rozvíjí pomocí dalších či upřesněných argumentů. Pro lepší orientaci je v tomto textu zahrnuta jak argumentace správní žaloby (případně je zde odkaz na konkrétní část správní žaloby), příp. odvolání, tak argumentace rozvíjející, a to v návaznosti na strukturu napadeného rozhodnutí.
14. Není pravdou, že žalobkyně uvedla nepravdivé informace o podmínkách uzavření smlouvy o sdružených dodávkách plynu v dokumentech a) Příhláška k energetické soutěži, Rámcová smlouva o poskytování služeb v oblasti energetiky označenou datem 29. června 2017 („rámcová smlouva“), kterou uzavřela se spotřebitelem panem F. F. v dopise ze dne 3. července 2017 obsahujícím informace o výsledcích ukončeného výběrového řízení dopis

ze dne 3. července 2017. Nepravdivost informací o podmínkách uzavření smlouvy o sdružených dodávkách plynu smlouva o dodávce služeb“) měla podle tvrzení správního orgánu spočívat v tom, že podle výše uvedených dokumentů měla být tato smlouva: „uzavřena až po konání výběrového řízení, resp. po oznámení výsledků výběrového řízení konaného na základě přihlášky k energetické soutěži, tj. nejdříve dne 13. 7. 2017, ačkoli Smlouva o sdružených dodávkách plynu byla uzavřena již dne 29. 6. 2017, tedy ve stejný den, kdy spotřebitel uzavřel přihlášku do výběrového řízení Z rámcové smlouvy (přihlášky) však rozhodně nevyplývá, že by smlouva o sdružených dodávkách plynu měla být uzavřena „až po konání výběrového řízení ani případně „po oznámení výsledků výběrového řízení konaného na základě přihlášky k energetické soutěži To znamená, že správní orgány v rámci správního řízení o přestupku zjistily nesprávný skutkový stav, tento nemá oporu v podkladech pro vydání rozhodnutí, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to je důvodem pro jeho zrušení.

15. Žalobkyně následovně citovala pasáže z rámcové smlouvy. Poté uvedla, že správní orgán rámcovou smlouvu částečně cituje v 2. odstavci na str. 6 napadeného rozhodnutí a je jím dovozováno, že: „na základě obou výše citovaných textů rozhodně nebylo možné očekávat, že obviněná jménem spotřebitele uzavře smlouvu o dodávce energií“. Správní orgán však zcela přehlíží výše citovanou část rámcové smlouvy, ve které je výslovně uvedeno, že žalobkyně uzavře jménem spotřebitele smlouvu na dodávku služeb. Současně však správní orgán v jiné části odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvádí, že: Oproti tomu v posuzovaném případě spotřebitel tzv. „vložil svůj osud do rukou obviněné“, když ji pověřil a udělil jí plnou moc k tomu, aby mu dle svého uvážení vyhledala nejvýhodnějšího dodavatele energií a rovnou s ním jménem spotřebitele uzavřel a smlouvu o dodávkách“. Správní orgán si tedy byl vědom toho, že na základě rámcové smlouvy má dojít k uzavření smlouvy na dodávku služeb, ale účelově tuto skutečnost buď uvádí či přehlíží, a to vždy pouze v neprospěch žalobkyně. Napadené rozhodnutí si přitom v daném ohledu zjevně protiřečí. Žalobkyně má za to, že postup správního orgánu je účelový, a v přímém rozporu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů („správní řád a v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu, dle kterého v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. V rámcové smlouvě se tedy nikde nehovoří o tom, že smlouva o sdružených dodávkách plynu bude uzavřena „až po konání výběrového řízení“ nebo po oznámení výsledků výběrového řízení konaného na základě přihlášky k energetické soutěži“, jakkoli správní orgán tvrdí opak a dokonce na tomto nesprávném předpokladu založil odpovědnost žalobkyně za přestupek
16. Z rámcové smlouvy jednoznačně vyplývá mechanismus spolupráce mezi žalobkyní a spotřebitelem, který spočívá v tom, že žalobkyně (jako poskytovatel) zajistí pro spotřebitele výběr dodavatele, uzavření smluv na dodávky služeb a následnou optimalizaci cen dodávek komodit, přičemž v tomto postupu není jakkoli vázán pokyny či souhlas klienty (spotřebitele). Dále je podstatné, že žalobkyně se současně zavazuje, že cena příslušné komodity, při které žalobkyně jménem klienta smlouvu uzavře, bude nižší, než u jeho současného dodavatele v době podpisu rámcové smlouvy. Jinými slovy, na základě rámcové smlouvy žalobkyně garantuje spotřebiteli zajistit pro něj výhodnějšího dodavatele služeb a rovněž je oprávněna smlouvu s vybraným dodavatelem uzavřít (teoreticky i bezprostředně po podpisu rámcové smlouvy). Právě popsany mechanismus

rámcové smlouvy a spolupráce žalobkyně a jejího klienta pak plně odpovídá principu a logice činnosti žalobkyně, jako zprostředkovatele, která spočívá v tom, že žalobkyně má své portfolio zákazníků (jednotlivců) a pro tyto je schopna hromadně u dodavatele služeb vyjednat výhodnější nabídku oproti tomu, co by mohl vyjednat sám jednotlivec vůči danému dodavateli služeb. Tuto výhodnější cenu pak žalobkyně spotřebiteli také garantujete. V kontextu právě uvedeného není relevantní argumentace žalované uvedená v napadeném rozhodnutí na str. 5 v posledním odstavci, že „uzavřela za spotřebitele smlouvy o dodávkách energií v ten samý den, kdy s nimi uzavřela smlouvy o přihlášce k energetické soutěži, ani by respektovala ustanovení těchto smluv, podle kterých měla spotřebitelům pouze zprostředkovat příležitost k uzavření smlouvy s dodavatelem energií, tedy spotřebiteli měl být dán určitý manévrovací prostor před uzavřením smlouvy o dodávce energií jeho jménem, aby mohl posoudit výhodnost zprostředkované nabídky a podle toho se rozhodnout o dalším postupu.“. Tato argumentace správního orgánu je nesprávná v první řadě z toho důvodu, že z rámcové smlouvy nevyplývá, že žalobkyně se zavázala pouze zprostředkovat příležitost k uzavření smlouvy na dodávku služeb - zavázala se k uzavření takové smlouvy (na čemž nic nemění postup správního orgánu, který toto ujednání účelově přehlíží). Dále pak spolupráce žalobkyně a jejího klienta není založena na tom, že by měl klient posuzovat „výhodnost zprostředkované nabídky a podle toho se rozhodnout o dalším postupu“, což z podstaty charakteru činnosti žalobkyně, jak je popsána výše, ani není možné. Žalobkyně promptně vyjednává pro své klienty výhodnější cenu u dodavatele služeb, což jí je umožněno právě tím, že je s osloveným dodavatelem služeb uzavřeno větší množství smluv na dodávku služeb a žalobkyně tak pro své klienty získává množstevní slevu. Tato agregace poptávky představuje trend, kterým směřují i evropské právní předpisy. Může proto dojít i k tomu, že se tak stane ve stejný den, co je podepsána rámcová smlouva, neboť žalobkyně již může mít zrovna vyjednané výhodné podmínky pro určité množství svých zákazníků a klienta k tomuto objemu zákazníků ještě připojí. Navíc právě výhodnost nabídky garantuje žalobkyně přímo na základě rámcové smlouvy.

17. S ohledem na výše uvedené neobstojí ani argumentace správního orgánu uvedená na str. 6 napadeného rozhodnutí, že: „naopak bylo namístě očekávat, že obviněná nejprve na základě přihlášky provede výběrové řízení, jehož výsledek spotřebiteli oznámí, a ten pak bude mít ještě příležitost si vše rozmyslet, posoudit výhodnost vysoutěžené nabídky, než bude uzavřena smlouva o dodávce energií s vítězným dodavatelem. Pokud by obviněná v předmětných přihláškách pravdivě uvedla, že smlouva o dodávkách energií bude uzavírána s vítězným dodavatelem neprodleně po podpisu přihlášky, konkrétně již v ten samý den, pak, pomineme úvahy o tom, zda bylo vůbec reálné v tak krátkém čase deklarovanou soutěž dodavatelů uspořádat, je namístě předpokládat, že by spotřebitel mohl učinit zcela opačné obchodní rozhodnutí a takovouto smlouvu neuzavřít.“ Podle názoru žalobkyně je současně v kontextu výše uvedeného irelevantní, zda k podpisu smlouvy na dodávky služeb dojde ve stejný den po uzavření rámcové smlouvy, nebo až například po deseti dnech, protože a) rámcová smlouva neobsahuje závazek žalobce informovat spotřebitele předem, a naopak obsahuje ujednání o tom, že žalobkyně je oprávněna uzavřít smlouvu o dodávkách služeb, tedy nikoliv až na základě jakéhokoli pokynu či schválení ze strany spotřebitele, b) lze si představit také situace, kdy žalobkyně vyjedná s dodavatelem služeb konkrétní výhodné podmínky pro určitý objem svých zákazníků a přidá k nim ještě klienta, jak bylo odůvodněno výše. Takový postup není v rozporu s jakýmkoliv ujednáním rámcové smlouvy. Pro úplnost je potřeba doplnit, že ochrana spotřebitele je v právě popsaném mechanismu spolupráce zajištěna tím, že žalobkyně oznámí spotřebiteli

vyjednanou cenu komodity nejpozději do 14 dnů od podpisu rámcové smlouvy, aby měl spotřebitel případně možnost od rámcové smlouvy odstoupit. Navíc pokud by klient projevil nesouhlas s vybraným dodavatelem v 5 denní lhůtě uvedené v dopisu ze dne 3. července 2017, žalobkyně by, nad rámec svých smluvních či zákonných povinností, smlouvu o dodávky služeb ukončila. Spotřebitel je současně v rámcové smlouvě řádně poučen o svém právu od rámcové smlouvy odstoupit ve lhůtě 14 dnů od jejího podpisu. Pokud by došlo k uzavření smlouvy na dodávku služeb, je spotřebitel chráněn § 11a odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., zákon o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů („EZ“), podle kterého: „V případě smlouvy o dodávce elektřiny nebo plynu nebo smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny nebo plynu, kterou při změně dodavatele uzavřel zákazník v postavení spotřebitele s držitelem licence distančním způsobem nebo mimo obchodní prostory držitele licence, je zákazník oprávněn bez sankce vypovědět smlouvu uzavřenou na dobu neurčitou nebo určitou, ve lhůtě do patnáctého dne po zahájení dodávky elektřiny nebo plynu. Lhůta je zachována, je-li v jejím průběhu výpověď odeslána držiteli licence. Výpovědní doba činí 15 dnů a počíná běžet prvním dnem měsíce následujícího po doručení výpovědi. Tím nejsou dotčena práva a povinnosti zákazníka a držitele licence podle tohoto zákona týkající se sjednané výpovědi smlouvy uzavřené na dobu neurčitou.“

18. V této souvislosti je také potřeba uvést, že k zahájení dodávky elektřiny nebo plynu nedochází zpravidla ihned po uzavření smlouvy na dodávku služeb, ale až s časovým odstupem. Tak tomu bylo i v případě klienta, kdy ze smlouvy o dodávce služby vyplývá, že k zahájení dodávky služeb mělo dojít až s určitým časovým odstupem po uzavření smlouvy (až dne 30. 8. 2017). Současně žalobkyně uvádí, že klientovi nehrozí žádné sankce ze strany dosavadního dodavatele služeb ze předčasné ukončení smlouvy, jak vyplývá z tohoto ujednání rámcové smlouvy: „Poskytne-li Poskytovatel Klientovi písemný příslib úhrady smluvní pokuty vystavené původním Dodavatelem za předčasné ukončení smlouvy dle platných Obchodních podmínek, je Poskytovatel na základě předloženého dokladu (například Faktura nebo Daňový doklad vystavený původním dodavatelem plynu) od Klienta povinen uhradit smluvní pokutu ve lhůtě 14 dní od obdržení dokladu a to na Klientem zvolený bankovní účet.“. V praxi toto funguje tím způsobem, že zákazník kontaktuje žalobkyni s informací, že po něm bývalý dodavatel požaduje uhradit sankci, nahlásí jí její výši a svůj bankovní účet. Na základě toho poté zákazníkovi žalobkyně zasílá zpravidla během 3 pracovních dní úhradu požadované sankce.
19. Žalobkyně již výše uvedené námitky, v této replice případně dále rozvedené, vznesla ve správní žalobě. Konkrétně si žalobkyně dovoluje odkázat také na čl. III. a zde (nečíslovanou) čtvrtou odrážku správní žaloby, jakož i na argumentaci uvedenou v odvolání proti rozhodnutí I. stupně. Žalobkyně své námitky uplatňovala rovněž již ve svých předchozích podáních ve správním řízení, nicméně správní orgán se s nimi nevypořádal buď vůbec, nebo jen z části.
20. Jestliže se má podle § 24 odst. 1 písm. a) ZOS jednájící osoba dopustit přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik, pak pochopitelně nejprve musí být v rámci správního řízení zjištěno, že došlo k použití nekalé obchodní praktiky, což se v nyní posuzovaném případě nestalo. Přestupek je definován v § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky jako „společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin“. V

pozitivním vymezení je pojem přestupku vyjádřen znaky formálními (obecnými a typovými) a znakem materiálním, které musí být naplněny všechny současně. Negativně je přestupek vymezen tak, že se nejedná o trestný čin. Mezi formální obecné znaky patří: a) protiprávnost, b) trestnost, c) přestupková způsobilost a d) výslovné označení za přestupek v zákoně, a mezi formální typové znaky patří: a) objekt, b) objektivní stránka (jejími obligatorními znaky jsou jednání, následek a příčinný vztah), c) subjekt, a materiálním znakem je společenská škodlivost. Žalobkyně má za to, že ve správním řízení o (nejen) tomto přestupku nebylo prokázáno minimálně naplnění formálních znaků - protiprávnost a objektivní stránka, jakož i materiální znak - společenská škodlivost. Co se týče objektivní stránky přestupku, která patří mezi formální typové znaky přestupku, jednání, které je žalobkyni přičítáno, se nestalo (žalobkyně nepostupovala v rozporu s rámcovou smlouvou).

21. Žalobkyně dále citovala důvodovou zprávu k zákonu o přestupcích, správní řád a judikaturu Nejvyššího správního soudu.
22. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že zásada materiální pravdy je upravena v § 3 správního řádu a v případě řízení o přestupku je těsně spjata se zásadou vyšetřovací (vyhledávací), která je upravena v § 50 odst. 3 téhož zákona. Podstatou zásady materiální pravdy je povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochyby; v opačném případě se aplikuje zásada in dubio pro reo. Tak tomu mělo být i v nyní posuzovaném případě, kdy na základě podkladů, ze kterých vychází správní orgán, není možné zjistit, a to ani po doplnění dokazování, skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto se uplatní zásada in dubio pro reo. Jak bylo odůvodněno výše, ve správním řízení nebyly zjištěny okolnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že došlo k použití nekalé obchodní praxe, v důsledku čehož není možné aplikovat § 24 odst. 1 písm. a) ZOS. Současně žalobkyni vytýkané jednání se ani prokazatelně nestalo (správní orgán například na základě rámcové smlouvy a dopisu dospěl k závěru, že žalobkyně poskytla spotřebiteli nepravdivé informace, ačkoliv prostým nahlédnutím do těchto dokumentů je zřejmé, že toto tvrzení správního orgánu není správné). Dále si byl správní orgán například prokazatelně vědom toho, že na základě rámcové smlouvy mělo dojít i k uzavření smlouvy na dodávku služeb, ale účelově tuto skutečnost buď uváděl či přehlížel, a to vždy právě v neprospěch žalobkyně. Postup správního orgánu tak byl v rozporu se zásadou objektivního, nestranného přístupu a se zásadou materiální pravdy, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Lze shrnout, že z napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá, že správní orgány postupovaly v rozporu s výše citovanou zásadou materiální pravdy a zásadou vyhledávací, když zejména nezjišťovaly všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, ale naopak účelově vybíraly ty důkazy (resp. například jen určité pasáže rámcové smlouvy), které hovoří v neprospěch žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí nelze nabýt jiného dojmu, než že správní orgán postupuje právě tak, aby mohla být konstatována odpovědnost žalobkyně za přestupek. Kromě toho pak jednotlivé znaky přestupku nebyly ze strany správního orgánu relevantním způsobem zkoumány a odůvodněny, nýbrž v napadeném rozhodnutí dochází k řadě spekulací a pouhým konstatováním v obecné rovině, což nemůže sloužit jako důkaz prokazující skutková zjištění. To znamená, že správní orgány v rámci správního řízení o přestupku nezjistily skutkový stav úplně a nezjistily stav věci v dostatečném rozsahu tak, aby nevyvolával důvodné pochybnosti, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to je důvodem pro jeho zrušení. Žalobkyně je tedy přesvědčena o tom, že ve správním řízení

nebylo řádně odůvodněno a prokázáno, že došlo k naplnění skutkové podstaty uvedené v § 24 odst. 1 písm. a) ZOS v důsledku porušení § 4 odst. 4 ZOS ve spojení s ustanovením § 5 odst. 1 ZOS. Naopak z podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že nebyly naplněny znaky přestupku. Žalobkyně současně již ve svém odvolání proti rozhodnutí I. stupně namítala, že žalobkyně byla na základě rámcové smlouvy oprávněna uzavřít smlouvu s vybraným dodavatelem služeb, nicméně žalovaná se s touto námitkou de facto nijak nevypořádala. I v důsledku této skutečnosti je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

23. Pro přehlednost je potřeba v první řadě potřeba zopakovat, že žalobkyně odeslala panu F. F. dopis ze dne 3. července 2017, ve kterém ho informovala o vítězném dodavateli služeb, přičemž v příloze tohoto dopisu zaslala žalobkyně spotřebiteli reference o vybraném dodavateli služeb. Podstatou tohoto informačního letáku tedy bylo předat spotřebiteli reference o vybraném dodavateli, nikoliv mu poskytnout údaje například pro budoucí možnost ukončení uzavřené smlouvy. V úvodu tohoto letáku byly uvedeny identifikační údaje o vybraném dodavateli, bohužel, co se týče adresy sídla, byla zde uvedena původní, již neaktuální, adresa sídla (obě adresy sídla se nacházejí v Praze 1). Na základě správné firmy a IČO byl vybraný dodavatel služeb samozřejmě plně identifikovatelný. Současně spotřebitel byl informován o tom, že pokud s touto volbou nesouhlasí, může se do 5 dnů obrátit na žalobkyni a tato volba pro něj nebude závazná (nikoliv tedy na vybraného dodavatele!). V době, kdy se spotřebitel rozhodl ukončit spolupráci s vybraným dodavatelem, měl již k dispozici například smlouvu na dodávku služeb, ve které je uvedena aktuální (tedy správná) adresa sídla vybraného dodavatele služeb. Tuto skutečnost již také žalobkyně tvrdila k výzvě žalované ve svém vyjádření ze dne 6. 9. 2018, které je součástí spisového materiálu. Žalované současně bylo předloženo potvrzení vybraného dodavatele o tom, že spotřebitel obdržel smluvní dokumentaci společně s rozpisem zálohových plateb, které je rovněž součástí spisu vedeného ve správním řízení. Spotřebitel tedy byl řádně informován (mimochodem, obdobná situace mohla nastat i tehdy, pokud by dodavatel změnil své sídlo až v průběhu trvání smluvního vztahu se spotřebitelem). Žalobkyně je však zejména přesvědčena o tom, že na právě popsanou situaci nelze bez dalšího aplikovat § 5 odst. 1 ZOS, neboť nebylo ze strany správního orgánu prokázáno, že by se jednalo o klamavou obchodní praktiku, tedy že by žalobkyně poskytla nepravdivou informaci, která - dle dikce zákona - vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.“ Jak vyplývá z § 5 odst. 1 ZOS, nepostačí, že se jedná o nepravdivou informaci, ale zejména musí být prokázáno, že tato vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.
24. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že ze strany správního orgánu nebylo řádně odůvodněno, natož prokázáno, že by se žalobkyně dopustila klamavé obchodní praktiky. Argumentace správního orgánu uvedená na str. 4 a násl. napadeného rozhodnutí se této skutečnosti, která je pro aplikaci daného rozhodnutí esenciální, de facto netýká. Správní orgán uvádí v této části odůvodnění napadeného rozhodnutí hypotetické důvody, pro které je důležité znát sídlo dodavatele služeb. Není však nijak odůvodněno, v čem přesně byla v tomto konkrétním případě naplněna norma § 5 odst. 1 ZOS, tedy že tato konkrétně informace vedla spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Žalobkyni ani v teoretické rovině nenapadá, jak by situace v právě posuzovaném případě mohla ovlivnit rozhodování spotřebitele a ani správní orgán toto v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem neodůvodňuje. Lze si snad představit hypotetickou situaci, kdy by se sídlo dodavatele služeb nacházelo fakticky například v zahraničí, ale byla by v

informačním letáku uvedena adresa sídla v Praze. V právě posuzovaném případě se obě sídla dodavatele služeb (původní i nové) nachází na Praze 1. Jestliže správní orgán ve svém odůvodnění odkazuje na § 2 odst. 1 písm. r) ZOS, ve kterém je definován pojem „rozhodnutí ohledně koupě“ jako rozhodnutí spotřebitele o tom, zda, jak a za jakých podmínek výrobek nebo službu koupí, zda za ně zaplatí najednou nebo částečně, zda si je ponechá nebo neponechá nebo zda ve vztahu k nim uplatní právo vyplývající ze smlouvy, ať již se spotřebitel rozhodne jednat nebo zdržet se jednání, pak podle názoru žalobkyně není omylem nesprávně uvedená adresa na informačním letáku způsobilá jakkoli ovlivnit jednání spotřebitele o tom - zda, jak a za jakých podmínek službu koupí, jak za ni zaplatí nebo zda si ji ponechá nebo zda ve vztahu k ní uplatní právo vyplývající ze smlouvy. Na výše uvedeném podle názoru žalobkyně nic nemění ani replika žalované, ve které v souvislosti s tímto přestupkem žalovaná opakuje obecné důvody, proč může být údaj o sídle společnosti pro spotřebitele významný (například ale nijak nezohledňuje, že případná možnost výpovědi je primárně vztahem mezi spotřebitelem a dodavatelem služeb, nikoliv žalobkyní), ani v tomto případě pak není relevantním způsobem odůvodněna aplikace § 5 odst. 1 ZOS, a v neposlední řadě tato část vyjádření žalované také podporuje výše uvedené tvrzení žalobkyně, že v napadeném rozhodnutí dochází k řadě spekulací a pouhým konstatováním v obecné rovině, což nemůže sloužit jako důkaz prokazující skutková zjištění („Skutečnost, že v konkrétním případě nakonec spotřebitel na základě intervence žalobkyně odstoupil od smlouvy bez sankcí, na věci nic nemění, neboť se jedná o následné řešení pro spotřebitele bezpochyby nepříjemné situace, kterého shodou okolností nakonec dopadlo pro něho dobře, ale tak dobře dopadnout nemuselo“).

25. Žalobkyně je s ohledem na shora uvedená přesvědčena o tom, že správní orgán zcela
26. nesprávně aplikoval § 5 odst. 1 ZOS a v důsledku tohoto § 24 odst. 1 písm. a) ZOS, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nebylo prokázáno, že by uvedení neaktuální adresy sídla na informačním letáku o referencích vybraného dodavatele služeb bylo způsobilé vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Podle přesvědčení žalobkyně tyto skutečnosti spolu v tomto konkrétním případě nijak nesouvisí.
27. Žalobkyně rovněž již ve svém odvolání proti rozhodnutí I. stupně namítala, že je třeba zkoumat také to, zda jednání žalobkyně v kontextu se všemi okolnostmi případu z hlediska společenské škodlivosti skutečně naplnilo znaky stíhaného přestupku. Správní orgán se však s touto námitkou týkající se materiálního znaku vytýkaného přestupku řádným způsobem nevypořádal, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalovaná pouze na str. 7 napadeného rozhodnutí souhrnně pro všechny přestupky uvádí, že: „Odvolací správní orgán na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že se obviněná všech přestupků, z jejichž spáchání je viněna, d-opustila, přitom se nejednalo o jednání postrádající materiální znak přestupku, neboť byla způsobilá podstatným způsobem negativně ovlivnit jednání spotřebitele, minimálně mu ztížit či i zcela znemožnit včasné uplatnění jeho zákonných práv.“ Žalobkyně však opakovaně zdůrazňovala, že smluvní vztah na základě rámcové smlouvy trval s panem V. V. dva roky, tento spotřebitel využíval výhody smlouvy o dodávce služeb, která byla na jejím základě uzavřena, a rovněž mu ve vazbě na chybějící informaci nenastaly žádné komplikace v souvislosti s ukončením rámcové smlouvy. Současně se nejedná o běžnou praxi žalobkyně, kdy například rámcová smlouva s panem F. F. tuto informaci obsahuje. Všechny tyto skutečnosti svědčí o tom, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

správní orgán se s tím však relevantním způsobem nevypořádal, přestože tak učinit měl. Žalobkyně dále odkázala na judikaturu NSS stran zkoumání materiální stránky přestupku. Žalobkyně uvedla, že zároveň i zde platí výše uvedená argumentace, totiž že chybějící informace o podmínkách ukončení smlouvy nemohla ovlivnit rozhodnutí spotřebitele o koupi zboží (služby). Spotřebitel se rozhodl pro uzavření smlouvy v situaci, kdy teoreticky nemusel vědět, že mu přísluší právo ukončit smlouvu určitým způsobem; kdyby ale informaci o existenci práva měl, zjevně by to jeho situaci vylepšovalo, a proto tato informace jeho finální rozhodnutí zjevně nebyla způsobila ovlivnit (jinak by tomu mohlo být, kdyby byla před spotřebitelem zatajena nějaká jeho povinnost).

28. Pokud by správní soud dospěl k závěru, že žalobkyně spáchala všechny vytýkané přestupky, pro které by jí měla být uložena sankce (jakkoliv ze shora předestřených argumentů vyplývá podle názoru žalobkyně opak), pouze z důvodu právní opatrnosti žalobkyně uvádí, že jí byla uložena úhrnná sankce za vytýkané čtyři přestupky, to znamená, že pokud bude shledáno být u jediného z těchto přestupků, že nebyla prokázána odpovědnost žalobkyně za přestupek, musí být napadené rozhodnutí zrušeno. Současně je výše pokuty stanovená ze strany správního orgánu zjevně nepřiměřená. Správní orgán se věnuje přiměřenosti sankce na str. 7 a násl. napadeného rozhodnutí. Za nejvážnější přestupek hodnotí „poskytnutím nepravdivých informací o podmínkách uzavření smlouvy o dodávkách energií v případě spotřebitele F. F., neboť zde obviněná přímo deklarovala svůj závazek nejprve spotřebiteli oznámit vyjednanou cenu komodity, aby měl možnost odstoupit od Přihlášky, který nesplnila, a uzavřela smlouvu o dodávkách hned ten den, co se spotřebitelem uzavřela smlouvu o přihlášce k energetické soutěži.“
29. Jak bylo nicméně podrobně odůvodněno výše, toto východisko správního orgánu (ať už pro konstatování odpovědnosti za přestupek, či stanovení výše sankce) není pravdivé. Rovněž nebylo řádně odůvodněno a prokázáno, že „předmětné nepravdivé, respektive v jednom případě neposkytnutá informace byly nepochybně způsobily fatálně negativně ovlivnit spotřebitelovo obchodní rozhodování, potažmo mu zkomplikovat uplatnění jeho zákonných práv“, ačkoliv toto hodnotí správní orgán k tíži žalobkyně, apod. Zároveň je zjevný nepoměr mezi materiální stránkou tvrzených deliktů a výší sankce. Zde žalobkyně žádá soud, aby si obrázek učinil sám.

V.

Další vyjádření žalované

30. Dne 4. 1. 2021 obdržela žalovaná repliku žalobkyně ke svému vyjádření ze dne 12. 10. 2020 k žalobě podané žalobkyní proti rozhodnutí žalované, jež nabylo právní moci dne 15. 7. 2020. S ohledem na skutečnost, že replika žalobkyně značně rozvíjí původní žalobní námítky, (místy až do té míry, že je namístě zvážit, zda se nejedná o rozšíření žaloby podané po zákonné lhůtě pro podání žaloby, která uplynula 15. 9. 2020), přistoupila žalovaná k sepsání této dupliky.
31. Pokud jde o přestupky spočívající v uvedení nepravdivých informací v přihláškách k výběrovému řízení o podmínkách uzavření smluv o sdružených dodávkách el. energie a plynu, žalobkyně sice cituje v replice ze str. 6 odstavce 2 druhostupňového rozhodnutí, ovšem její citace končí dříve, než vyplyne podstata sdělení zde obsaženého. Žalovaná netvrdila, že by na základě předmětných pasáží v přihláškách k výběrovému řízení spotřebitel vůbec neměl očekávat, že žalobkyně jeho jménem uzavře smlouvy o dodávce energií, nýbrž tvrdila, že spotřebitel na základě v rozhodnutí citovaných pasáží nemohl

očekávat, že žalobkyně jeho jménem uzavře smlouvu o dodávce energií již tak brzy, tedy v ten samý den, kdy se spotřebitelem teprve uzavřela přihláška do výběrového řízení, a na tom si žalovaná trvá.

32. V případě spotřebitele V. ho žalobkyně v přihlášce, kterou spolu uzavřeli, informovala, že mu poskytne příležitost k získání ekonomicky výhodnější nabídky na dodávku el. energie a zemního plynu a též mu zprostředkuje příležitost uzavřít smlouvu s vítězným dodavatelem. Rovněž pak dodává, že klient (tedy spotřebitel) se zavazuje uzavřít smlouvu s vítězným dodavatelem, pokud je vítězná cena nižší než u současného dodavatele. Žalovaná trvá na tom, že pokud je spotřebiteli sděleno výše uvedené, tak ten nemůže očekávat, že žalobkyně již v ten den, kdy spolu podepíše přihlášku s výše uvedenou pasáží, jménem spotřebitele uzavře smlouvu s dodavatelem energií, a to bez toho, že by se spotřebiteli obtěžovala sdělit výsledek výběrového řízení a nechala ho, ať smlouvu s vítězným dodavatelem, je-li vítězná jednotková cena opravdu nižší, uzavře sám, jak bylo uvedeno v kýžené pasáži přihlášky. Žalovaná je nadále přesvědčena o tom, že kdyby spotřebitel před uzavřením přihlášky do výběrového řízení věděl, jak bude žalobkyně po uzavření přihlášky skutečně postupovat, jednalo by se o informaci důležitou pro jeho rozhodování, zda s žalobkyní přihlášku uzavře či nikoliv.
33. Obdobné pak platí v případě spotřebitele F., kterého v přihlášce informovala, že se zavazuje oznámit mu vyjednanou cenu komodity, kterou pro něho zajistí v rámci této přihlášky, a to nejpozději do 14 dnů ode dne, kdy uzavřel tuto přihlášku tak, aby měl možnost od přihlášky odstoupit. Ani zde ovšem žalobkyně svým slibům nedostála a rovnou za spotřebitele uzavřela smlouvu o dodávkách energií v ten samý den, kdy s ním teprve podepsala přihlášku do výběrového řízení, tudíž aniž by ho předtím informovala, jakou cenu pro něho vyjednala, a dala mu prostor od přihlášky odstoupit. Žalovaná i v tomto případě trvá na tom, že kdyby spotřebitel věděl popravdě před uzavřením smlouvy, že smlouva o dodávkách energií bude uzavřena již v den uzavření přihlášky, tedy nebude mít šanci od přihlášky odstoupit po oznámení vyjednané ceny tak, aby to dávalo smysl, to znamená předtím, než žalobkyně za něho uzavře smlouvu o dodávkách energií, jednalo by se o informaci významnou pro jeho rozhodování, zda do smluvního vztahu s žalobkyní vstoupí či nikoliv.
34. Žalovaná tedy nezpochybňuje, že k uzavření smluv za spotřebitele měla žalobkyně na základě dokumentů, které jí podepsali, zmocnění, avšak žalobkyně měla spotřebitelům pravdivě sdělit, že k výběru dodavatele a uzavření smlouvy o dodávce energií dojde nebo může dojít již v den, kdy je uzavírána přihláška do výběrového řízení, a nikoliv v ní za pomoci předmětných nepravdivých, zavádějících tvrzení vyvolávat dojem, že mu bude po uzavření přihlášky pouze zprostředkována příležitost uzavřít smlouvu o dodávce energií, respektive že mu bude vyjednaná cena nejprve oznámena tak, aby měl případně možnost od přihlášky odstoupit.
35. V případě námitek poukazujících na to, že se správní orgány dle názoru žalobkyně nedostatečně zabývaly naplněním materiálních a formálních znaků těchto přestupků, si žalovaná v této souvislosti nejprve dovoluje odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu k této problematice, a to konkrétně např. na rozsudek ze dne 27. 9. 2016, č. j.: 6 As 187/2016-23 bod 20 věta první, kde soud uvedl: „Z citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pro projednávanou věc vyplývá, že v obecné rovině bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména u přestupků ohrožovacích, mezi něž patří i přestupek spáchaný stěžovatelem.“, nebo na

rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j.: 1 Afs 14/2011-62 bod 13, kde soud judikoval: „I přesto, že jsou správní orgány povinny konkrétní společenskou nebezpečnost deliktu zkoumat, není zpravidla nutno, aby se jí explicitně zabývaly i při odůvodňování svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy je z okolností případů jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (tedy ve chvíli, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti), musí se intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat i v odůvodnění. Obzvláště u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností (jak vyplývá z výše uvedené judikatury NSS, jedná se např. o okolnosti jako je míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob jeho spáchání, pohnutky a osoba pachatele) na naplnění materiální stránky deliktu žádný vliv. Tyto zvláštní okolnosti však mohou být zohledněny při stanovení sankce.“ Žalovaná má za to, že se správní orgány obou stupňů dostatečně zabývaly odůvodněním, v čem byla předmětná jednání žalobkyně způsobila podstatně negativním způsobem ovlivnit obchodní rozhodování spotřebitelů, a tím se i fakticky vypořádaly jak s materiální, tak formální stránkou předmětných přestupků. Obdobné pak platí i pro další přestupky, ze kterých byla žalobkyně uznána vinnou.

36. Pokud jde o důkazy o spáchání těchto přestupků, ty jsou obsaženy ve spise, přičemž se jedná zejména o přihlášky k výběrovým řízením spotřebitelů V. a F., kde jsou vytýkané informace obsaženy, a pak kopie smluv o dodávkách energií, které žalobkyně jménem spotřebitelů uzavřela, na kterých jsou uvedena data uzavření. Žalovaná tyto důkazy již shrnula např. v druhostupňovém rozhodnutí na str. 6 odst. 2, a to v souvislosti s vypořádáním původní námitky žalobkyně, která je ovšem uvedena i v žalobě, že smlouvy o dodávkách energií údajně ve skutečnosti uzavřela jindy (později), ale pouze uvedla špatné, dřívější datum.
37. Pokud jde o přestupek spočívající v tom, že žalobkyně spotřebiteli F. F. sdělila v příloze dopisu ze dne 3. 7. 2017 oznamujícím mu dodavatele energií, se kterým za něho uzavřela smlouvu, nesprávnou adresu sídla tohoto dodavatele, skutečnost, že došlo k podstatnému ovlivnění jednání spotřebitele, je patrná již z toho, že spotřebitel na chybnou adresu zaslal výpověď ze smlouvy. Rovněž je namístě upozornit na skutečnost, že, jak vyplývá ze zjištění učiněných při kontrole, spotřebiteli nebyla ze strany žalobkyně zaslána smlouva o dodávce energií, kterou za něho uzavřela s novým dodavatelem, tudíž spotřebitel měl k dispozici pouze zasláné reference s chybnou adresou sídla nového dodavatele energií, což podstatným způsobem ovlivňovalo jeho obchodní rozhodování, neboť např. na odstoupení od smlouvy měl spotřebitel jen 14 dní od jejího uzavření (tj. od 29. 6. 2017). Žalobkyně tak trvá na tom, že předmětná chyba žalobkyně byla způsobila podstatným způsobem zkomplikovat spotřebiteli jeho postup v rámci smluvního vztahu s dodavatelem, se kterým za něho žalobkyně jeho jménem uzavřela smlouvu o dodávkách energií.
38. Pokud jde o námitky vznesené k poslednímu přestupku, žalovaná trvá na tom, že v případě přestupku spočívajícího v tom, že žalobkyně neposkytla spotřebiteli informace o tom, jak lze smluvní vztah uzavřený na dobu neurčitou ukončit, nelze brát v její prospěch skutečnost, že spotřebitel v takovém smluvním vztahu setrval. Skutečnost, zda je spotřebitel ve smluvním vztahu spokojen či nikoliv, nic nemění na tom, že by měl být informován o tom, jak lze smluvní vztah ukončit, pokud by o to měl zájem. Navíc nelze

vyloučit ani skutečnost, že spotřebitel bude setrvávat ve smluvním vztahu déle, než by třeba chtěl, právě v důsledku neinformovanosti, jak tento vztah ukončit. Žalovaná rovněž v napadeném rozhodnutí upozornila na § 1811 odst. 2 písm. g) zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „občanský zákoník“), které přímo ukládá prodávajícím při uzavírání spotřebitelských smluv spotřebitele informovat o podmínkách ukončení závazku, pokud je smlouva uzavírána na dobu neurčitou, což rovněž svědčí o důležitosti této informace.

39. Z výše uvedených důvodů žalovaná trvá na svém návrhu, aby soud žalobu zamítl.

VI.

Vyjádření účastníků při jednání

40. Účastníci při jednání setrvali na tvrzeních.

VII.

Posouzení věci soudem

41. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

VIII.

Rozhodnutí soudu

42. Žaloba není důvodná.
43. Soud úvodem předesílá, že s ohledem na postup žalobkyně, která po podání stručné žaloby svá tvrzení podstatným způsobem rozšířila v replice doručené soudu až po uplynutí koncentrační lhůty ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s., podle něhož lze „rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby“, musel zkoumat, zda obsah repliky představuje opožděnou formulaci nových žalobních bodů, k níž by nemohl přihlížet, nebo zda jde toliko o argumentační rozhojnění a precizaci stávajících žalobních bodů, které je ve smyslu ustálené judikatury správních soudů přípustné. Po porovnání repliky se zněním žaloby, má soud za to, že jde o druhou z právě zmíněných alternativ, tj. o možné zpřesnění žalobní argumentace. K tomu závěru dospěl zejména na základě úvodní části žaloby, v níž žalobkyně odkazuje na tvrzení uplatněná v odvolání proti napadenému rozhodnutí, na která navazuje obsah repliky. Nic tedy nebránilo soudu ve věcném přezkoumání žalobních bodů ve znění rozhojněné argumentace.
44. Za prvé platí, že formulace žalobních bodů v žalobě se z valné většiny shoduje s argumentací, kterou žalobkyně uplatnila v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Na obsah odvolacích námitek reagovala žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž v této souvislosti soud konstatuje, že žalovaná tak učinila precizním způsobem, když podrobně a pečlivě uvedla logické důvody, jež vyvrátily jednotlivá tvrzení žalobkyně obsažená v odvolání. Žalované tedy nebylo třeba cokoli vytknout, a soud tak v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130 (k dispozici na www.nssoud.cz), podle kterého „(...) je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně

odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“]. S ohledem na právě uvedené je zřejmé, že soud nemohl přisvědčit opakovaným zmínkám žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, které obsahuje zcela jasně formulované rozhodovací důvody.

45. Podstata pochybení žalobkyně uvedená ve výroku I. bodu 1 písm. a) a bodu 2 prvoinstančního rozhodnutí spočívala v tom, že žalobkyně uvedla nepravdivé informace o podmínkách uzavření smluv na dodávky energií. Správní orgány v obou případech spatřovaly uvedení nepravdivé informace v tom, že smlouvy měly být uzavřeny až po konání výběrového řízení na základě přihlášky k energetické soutěži (rámcové smlouvy o poskytování služeb v oblasti energetiky), ve skutečnosti však došlo k jejich uzavření již v den podání přihlášky do výběrového řízení. Žalobkyně v tomto směru poukazovala na skutečnost, že v přihlášce do výběrového řízení (rámcové smlouvě) nikde není stanoveno, že smlouva o dodávkách energie bude sjednána až po uplynutí časového úseku po jejím uzavření přihlášky. S tímto tvrzením se soud neztotožnil, naopak má ve shodě s žalovaným za to, z přihlášek, které byly při jednání soudu provedeny k důkazu, jednoznačně vyplývá, že jejich obsahem byl závazek žalobkyně poskytnout spotřebiteli F., resp. V. „poskytnout příležitost k získání ekonomicky výhodnější nabídky elektrické energie a/nebo zemního plynu.“ Již takto formulovaný předmět smlouvy bez dalšího implikuje, že bude existovat určitý časový odstup mezi konáním výběrového řízení (získáním nabídky) a případným následným uzavřením smlouvy o dodávkách energií (akceptací nabídky). Právě uvedené pak jednoznačně podporuje i dopis zasláný spotřebiteli F. ze dne 3. 7. 2017, tj. několik dnů po konání výběrového řízení (a rovněž po uzavření smlouvy na dodávky energií), kterým byl danému spotřebiteli oznámen vítěz výběrového řízení, a zároveň byl vyzván k případnému podání námitek proti vítězné nabídce. I tento krok žalobkyně jasně vyvolává dojem, že otázka výběru dodavatele energií je stále v dispozici spotřebitele, ač ve skutečnosti smlouva o dodávce energií byla již uzavřena. Nepravdivý charakter informací poskytovaných žalobkyní spotřebitelům nemůže nijak zpochybnit ani argumentace obsažená v replice opírající se o tvrzení, že žalobkyně byla oprávněna smlouvu o dodávkách energie uzavřít jménem spotřebitele a byla za tímto účelem vybavena plnou mocí. Tato tvrzení jsou pro posouzení protiprávnosti jednání žalobkyně mimoběžná. Je třeba si uvědomit, že žalovaná nijak nezpochybňovala shora uvedená smluvní oprávnění žalobkyně a nesprávnost jejího jednání spatřovala nikoliv v tom, že došlo k uzavření samotných smluv o dodávkách energií, ale v celkovém nastavení právního rámce obchodního modelu žalobkyně, když jednotlivá ustanovení přihlášek (rámcových smluv), resp. i případné další úkony žalobkyně (dopis ze dne 3. 7. 2017) vyvolávají nepravdivý dojem o dvoufázovosti výběru nového dodavatele energií. Na posouzení viny žalobkyně ze spáchání daného skutku nemá vliv ani právo spotřebitele odstoupit od přihlášky (rámcové smlouvy). V tomto směru soud zdůrazňuje, že toto zákonné právo spotřebitele může v hypotetické rovině toliko mírnit škodlivé následky jednání žalobkyně, nijak ovšem nerelativizuje skutečnost, že žalobkyně jednala v rozporu se zákonem, když ve své smluvní dokumentaci uváděla nepravdivé údaje.
46. Dále byla žalobkyně postižena za jednání spočívající v tom, že v příloze dopisu ze dne 3. 7. 2017 adresovanému spotřebiteli F. uvedla nesprávnou adresu sídla vítězného dodavatele energií. Skutečnost, že k danému pochybení ze strany žalobkyně došlo, je mezi účastníky

nesporná, strany liší se toliko v posouzení skutečnosti, zda tato nepravdivá informace představuje klamavou obchodní praktiku ve smyslu § 5 odst. 1 zákona, která „vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.“ Soud se i v tomto směru plně ztotožňuje s právním posouzením žalované. V prvé řadě platí, že dané pochybení není možné bagatelizovat s argumentací, že informace o správném sídle dodavatele energií byla spotřebiteli poskytnuta v průběhu smluvního vztahu přímo dodavatelem. Soud zdůrazňuje, že v nyní projednávané věci je zkoumána zákonnost postupu samotné žalobkyně, proto kroky třetích subjektů (dodavatele energií) nejsou z hlediska naplnění podmínek odpovědnosti za přestupek relevantní. V posuzovaném případě tak došlo k tomu, že spotřebitel měl od žalobkyně nejenže nesprávnou adresu sídla dodavatele, ale tento údaj nebyl k okamžiku uzavření smlouvy způsobilý sám zjistit ze smluvní dokumentace, která, jak vyplnilo z obsahu správního spisu (viz protokol o kontrole ze dne 16/5/2018), nebyla spotřebiteli žalobkyní vůbec zaslána. Soud má za to, že takového pochybení jednoznačně naplňuje skutkovou podstatu klamavé obchodní praktiky ve smyslu § 5 odst. 1 zákona, neboť znalost adresy sídla svého smluvního partnera bezpochyby skutečnost nezbytnou k realizaci případného rozhodnutí o „uplatnění práva vyplývajícího ze smlouvy“ (například odstoupení od smlouvy, její výpověď apod.) podle § 2 odst. 1 písm. r) zákona, v němž je vymezen pojem „rozhodnutí ohledně koupě“. K tomu soud pouze doplňuje, že definice „rozhodnutí ohledně koupě“ uvedená v zákoně o ochraně spotřebitele je v plném souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, podle níž je toto rozhodnutí komplexní proces skládající z jednotlivých dílčích rozhodnutí učiněných v rámci kontraktačního procesu (viz např. rozsudek ze dne 19. 12. 2013 ve věci Trento Sviluppo srl v. Centrale Adriatica Soc. coop. arl, sp. zn. C-281/12). V rámci každé jednotlivé fáze je přitom nezbytné trvat na tom, aby obchodník v pozici profesionála poskytoval spotřebiteli úplné a pravdivé informace.

47. Soud nemá výhrad ani k závěrům správních orgánů odůvodňujícím, proč byla žalobkyně postižena za jednání uvedené ve výroku I. bodě 3 prvoinstančního rozhodnutí, které spočívalo v tom, že žalobkyně neuvedla informace o podmínkách ukončení rámcové smlouvy, která byla uzavřena na dobu neurčitou. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že toto jednání bylo jednoznačně způsobilé ovlivnit chování spotřebitele, když žalobkyně mu upřela zásadní informaci o jeho právech vyplývajících z občanského zákoníku, čímž mu minimálně ztížila možnost realizace těchto práv, tj. dopustila se jednání potenciálně vedoucího k ovlivnění tvorby vůle spotřebitele při činění „rozhodnutí ohledně koupě“.
48. Pokud se jedná o společenskou škodlivost, na jejíž absenci žalobkyně upozorňuje napříč žalobou (replikou), pak platí, že společenská škodlivost představuje určitý korektiv, který v určitých, zcela výjimečných, případech, neumožňuje stíhat činy, které sice naplňují všechny znaky skutkové podstaty, ale ani potenciálně neohrožují chráněný společenský zájem. Z právě uvedeného je zřejmé, že u naprosté většiny jednání, která naplní znaky skutkové podstaty přestupku uvedené v zákoně, bude naplnění materiálního znaku přestupku (tj. společenská škodlivost) bez dalšího splývat s naplněním jejich formálních znaků, a to právě z důvodu, že daná jednání zákonodárce označil zákonem jako přestupky. Je tedy zcela nadbytečné, aby správní orgány u typických jednání, která naplňují skutkovou podstatou přestupku, blíže zabývaly jejich společenskou škodlivostí, neboť vyplývá přímo ze zákona. Společenskou škodlivost by bylo nezbytné blíže zkoumat toliko v případě, v němž by ze skutkového děje vyplynuly naprosto atypické významné okolnosti, které by v konkrétním případě vylučovaly byť i potenciální ohrožení chráněného společenského zájmu. Nic takového však v nyní projednávané věci nenastalo.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Naopak přestupky žalobkyně představují závažné jednání ohrožující spotřebitele – slabší smluvní strany, jejíž postavení v rámci kontraktačního procesu je chráněno normami jak tuzemského, tak evropského právního řádu.

49. Závěrem žaloby žalobkyně namítá zjevnou nepřiměřenost uložené sankce. Soud předesílá, že pro posuzování přiměřenosti uložené sankce má soud pouze omezený prostor, neboť stanovení výše sankce je výsledkem správního uvážení správního orgánu. Je-li rozhodnutí vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít; to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná), nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení sankce v příslušné výši, a aby výše sankce s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti (srov. Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016). V projednávané věci správní orgány uložily sankci v zákonem stanoveném rozpětí, přesvědčivým způsobem podrobně odůvodnily, jaká hlediska zohlednily při ukládání sankce, a to včetně úvah při hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností, jedná se tak o sankci přiměřenou poměrům žalobkyně a okolnostem jejího jednání. Soud zdůrazňuje, že argumentace žalobkyně stran údajné zjevné nepřiměřenosti pokuty je naprosto obecného charakteru. Navíc platí, že u uložené sankce, která představuje toliko 4 procenta její maximální zákonné výměry, není navíc podle názoru soudu možné vůbec mluvit o zjevné nepřiměřenosti.
50. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IX.

Náklady řízení

51. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 12. dubna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.